

C. O. ROSENIUS
ROMERBREVETS
BUDSKAP

Rom 1, 8

8: Først takker jeg min Gud ved Jesus Kristus for dere alle, for i hele verden blir det talt om deres tro.

Det Paulus her sier, er med andre ord: Det første som griper meg når jeg tenker på dere, det er en hjertelig glede og takknemlighet til Gud, som har gjort så stor en gjerning i dere at det blir omtalt over hele den verden vi idag kjenner (det romerske riket). Dette som bl. a. har virket at i hovedstaden er de begynt å ta avstand fra avgudsdyrkelsen, og er blitt opptatt med Kristi evangelium. I takksigelse til Gud gledet apostelen seg over dette han har fått høre om evangeliets framgang i Rom. Her ser vi et klart eksempel på det rette åndelige sinn - i motsetning til den kyniske, mistenksomme ånd, som ikke kan tenke noe godt om en åndelig bevegelse som det høres om fra et annet sted, selv om den har Kristus og omvendelse til ham som mål. Og disse sistnevnte kan slett ikke fryde seg over noe slikt, men lar det i beste fall likesom kaldt bare "stå for hva det er", som det heter. Men slik er det altså ikke med Paulus. Vi ser at han til og med fryder seg over den Guds nåde han tross alt kjenner er virksom hos korinterne (1Kor 1: 4-9), selv om han hos dem fant så mye han måtte påtale og straffe.

Dette er den rette Guds nådes ånd. Kjærligheten ser Guds verk, tror og håper det gode (1Kor 13), og fryder seg over at sjeler søker Jesus og omgås ham, selv om det fremdeles er mange feil og mangler som henger ved dem. Det er mange som bare vil glede seg når de ser mer feilfrie kristne, og det er bare slike de anser for hellige. Måtte nå disse ta lærdom av apostelens rette sinn. Paulus sier jo her: Jeg takker min Gud "for dere alle". I v. 7 hadde han sagt hvem han adresserte dette til, nemlig de kalte og hellige. Men det måtte jo være stor forskjell på alle disse menneskene som brevet er adressert til. I kap. 14 sier han at noen var svake, noen sterke, noen kommet kort, andre lengre på helliggjørelsens vei.

Men disse forholdene gjør altså ingen forskjell for apostelen. Han takker sin Gud for dem alle, for de var tross alt "Guds elskede, kalte og hellige". De var alle født av Gud, og den fødselen er hovedsaken. Slik er det jo også i et hjem. Det er ved fødselen alle blir barn og arvinger der. Og det er jo det som er grunnlaget for foreldrenes kjærlighet til dem, uansett hvor ulike de ellers er i alder og utvikling. Slik er det altså også med Guds barn, de er alle kjære for Gud - bare for Kristi skyld. Dette er et stort Guds underverk i dem alle, som vi må prise Gud for.

For denne nåde priser apostelen - ikke de omvendte sjelene, men Gud. Og han føyer til: "ved Jesus Kristus". Alle Guds gaver kommer til oss gjennom Kristus, likesom alle våre bønner og takksigelser går gjennom Kristus til Gud.

Vi har ikke noe som helst fellesskap med Gud, uten gjennom denne eneste mellommann som finnes mellom Gud og mennesker.

Ikke engang våre takksigelser er velbehagelige for Gud, uten gjennom ham, som er den elskede.

Vi legger også merke til at apostelen ikke er redd for konkret å omtale det Guds verk som er skjedd ved dem. Apostlene begynner vanligvis brevene sine med oppmuntrende uttalelser om hva Gud har

virket hos dem de skriver til. Og på denne nåde som de dermed allerede har fått, grunner de så sine formaninger. Slik talte også Herren Kristus selv. Se [Mat 16: 17](#), [Åp 2: 2, 3, 4, 13, 14](#), m. fl.

Rom 1, 9-10

9 og 10: For Gud selv, som jeg tjener i min ånd i hans Sønns evangelium, han er mitt vitne på hvordan jeg stadig minnes dere i mine bønner, og ber om at det endelig en gang ved Guds vilje må lykkes for meg å komme til dere.

"Gud er mitt vitne". Apostelen går antakelig ut fra at de han skriver til i Rom ikke kunne tenke seg at han, en totalt fremmed, kunne ha en slik omsorg for dem. Når de møter en slik kjærlig nidkjærhet fra en de ikke kjenner, virker det en sterk vekkelse, og tjener dessuten til å åpne hjertene deres for Ordet. Vel vitende om dette tar apostelen Gud til vitne på hvordan han stadig minnes dem i sine bønner. Og for å understreke at det ikke var i noen slags lettsindighet han tok Gud til vitne, er det at han sier (om Gud selv): "som jeg tjener i min ånd i hans Sønns evangelium", dvs. i troen på ham, i kjærlighet til ham, og i nidkjærhet for hans ære.

Med Gud som vitne, han som han nå tjener, skriver han altså at han stadig tenker på dem, alltid minnes dem i sine bønner til Gud, og ber også om en lykkelig reise til dem. Igjen finner vi her et eksempel på den rette sjelesørger: Alltid i sine bønner opptatt med sjelenes vel. Ja, slik er det hver enkelt kristens plikt å be for hverandre. Enhver som tror på evangeliet er like forpliktet til å be for, som å arbeide for, dets utbredelse. Både bønn og arbeid må følge enhver kristen. Å be uten å arbeide, er å spotte Gud. Å arbeide uten å be, er å ta æren fra Gud. Hvis ikke begge disse to midlene går sammen, kan en ikke vente noen stor velsignelse.

I disse to versene ser vi både apostelens liv innfor Gud, og hans kjærlige nidkjærhet for sjelene. Alt sammen stemmer godt med de to hovedgavene han iflg. v. 5 hadde mottatt: nåde og apostelembete. Det er som om han vil si: Gud har gitt meg nåde - jeg tjener ham i min ånd. Han har gitt meg apostelembete - og jeg tenker stadig på sjelenes vel. Apostelen ber også Gud at det må gå ham godt på veien til Rom. Ikke engang en slik praktisk sak ser han på som noe vi har makt over. Også apostelen Jakob lærer oss å gi Gud æren på den måten, så vi ikke en gang taler om at vi skal reise hit eller dit, uten å tilføye: "hvis Gud vil" ([Jak 4: 13-15](#)).

Rom 1, 11-12

11 og 12: For jeg lengter etter å se dere, så jeg kunne la dere få del med meg i noen åndelig gave, slik at dere kan bli styrket. Det vil si: at vi sammen hos dere kunne oppleves ved vår felles tro, deres og min.

Det var for å styrke brødrene, for å dele noen åndelig gave med dem, at apostelen ville komme til dem. Hvordan de åndelige gaver skulle deles, og brødrene styrkes, det forklarer han ved tilføyelsen: Det vil si: at vi sammen hos dere kunne oppleves ved vår felles tro, deres og min. All kristen erfaring bekrefter også at det styrker vår ånd, og forøker de vesentligste nådegavene, når en får oppleve troens ild brenne hos nådesøsken. I sterkest grad skjer dette når denne troens ild virker at det læres på bibelsk vis, at det bes o. l. Ved hans brennende ånds gjerning i tale, bønner og under, og spesielt ved hans forkynnelse og undervisning i evangeliets hemmeligheter, skulle de troende i Rom gjennom

apostelens besøk få mer nåde, styrket tro, kjærlighet, og kraft. Men apostelen skulle også selv bli styrket og fornyet i sin ånd ved å oppleve Guds verk hos dem. Dette er en uimotsigelig sannhet, at de åndelige gaver meddeles gjensidig ved den åndelige styrkelse vi har i å oppleve hverandres tro. Det er som vi sier, at den ene glo oppgløder den andre.

Når flere troende kommer sammen i Jesu navn blir åndens liv sterkere. Likeså styrkes troen, kjærligheten, bønner og bekjennelsen. Alle Åndens gaver fornyes og styrkes. Derfor har også slike sammenkomster av nådesøsken vært et velsignet nådemiddel helt fra menighetens første dager. Det taler også Lukas om i [Apg 2: 46-47](#): "Hver dag kom de trofast og med ett sinn sammen i templet, og i hjemmene brøt de brødet, og holdt måltid med fryd og hjertets enfold. De lovet Gud". Når slike samvær mellom nådesøsken altså tjener til å styrke det åndelige livet, da er det jo et mistenkelig tegn om du har en ånd som ikke elsker slike samvær!

Men apostelen tilføyer: